

Lidskædet for de to andre Invaliders Vedkommende, hvis Andragender ogsaa ere foreslaaede henviste. Alt tyder paa, at der ogsaa for deres Vedkommende er god Grund dertil. Jeg skal derfor kun forstærke den ærebe Ordsførers Udtryk med den Bemærkning, at jeg for mit Vedkommende og jeg antager, at det gjælder hele Thinget, hellere vil se, at man skal uddele nogle enkelte Pensioner eller Invalidunderstøttelser for meget, end at Nogen skal komme til at mangle, som har Krav derpaa. Et tusinde eller nogle faa tusinde Kroner i den Henseende spille jo i Virkeligheden ingen Rolle, og mange Lufinder kan der jo ikke blive Tale om, saa det forekommer mig, at man skulde ikke gaa slet saa strengt til Værks. Jeg anbefaler derfor de tre Indstillinger. Jeg tvivler ikke om, at de ville blive vedtagne, og jeg har ogsaa kun tagt Ordet for at forstærke Indtrykket af dem.

Bille: De Udtalelser, der nu faldt fra det ærebe Medlem, er jeg tilbøjelig til i deres Helhed at tiltræde; jeg vil just ikke tilegne mig den Form, hvori de bleve fremsatte, men Indholdet deraf stemmer ogsaa med min Anskuelse. Vel foreligger der ikke nogen statistisk Oversigt over det Antal Processer, Finantsministeriet, særlig i Pensionsfager, har havt og tabt, i Forhold til de Sager, det har vundet; men jeg tror ikke, det er nogen Feiltagelse, naar jeg siger, at i det overveiende Antal af Tilfælde er Dommen i saadanne Sager gaaet Ministeriet imod. Det anser jeg for ikke at være heldigt. Det er ganske vist en eiendommelig Sag for en Forsamling som vor, der skal være kontrollerende og besparende og deal., at udtale sig imod, at der vises Streng- heds i Administrationen ved Prøvelse af den Art af Sager, men det kunde dog være, at Hæren for at varetage Statskassens Interesse undertiden drev de Paagjældende noget længer, end selv vi kunne anse for at være rigtigt, og at det derfor kunde være hensigtsmæssigt, at en saadan Opsat- telse kom til Orde herfra. Jeg tør vel ikke ubetinget anbefale Finantsministeriet at følge den Regel, som i gamle Dage kan siges at have været den gjældende, hvor Staten og Private kom til at staa lige overfor hinanden, og som udtryk- tes med de latinske Ord: In dubiis contra fiscum, det vil sige, naar der er Tvivl om de Privates og Statskassens Ret, byder klog og forstandig Praxis at lade Statskassen faae Vret. Men jeg tror dog, at i alt Fald paa dette Omraade, hvor der er Tale om Invalidforsørgelse eller om Pensioner, erhvervede ved lang Lids Æjeneste, vilde det ikke være saa meget uhenigtsmæssigt, om det høitærede Finantsministerium skrev over sin Dør den gamle Regel: In dubiis contra fiscum! (Sjær: Hvad er det paa Dansk?) Jeg har oversat det paa Dansk (Stemmer: Ja! Ja!) Der er jo flere af de Herrer af det tidligere „Forenede“, som have faaet

Lov til at tale en Del Latin i den sidste Tid, saa jeg troede det tilladt at gjøre et saadant Citat, især naar det overfættes strag paa Stedet; thi ved at citere paa Latin, tror jeg netop, at man gjentælber i Administrationens Grindring en ganske bestemt Praxis, som neppe nogen dansk Vending i samme Grad vilde gjentælbe i dens Grindring. — Altsaa, jeg tror, at i alt Fald, hvor der er Tale om Invalidforsørgelse eller om Pension, erhvervet efter lang Lids Æjeneste, er det ikke heldigt at afvise overalt, hvor der findes en Tvivl, eller lade den Paagjældende gaa den lange og besværlige Vej gennem Domstolene. Jeg finder det yderst uheldigt, at der skal kunne føres Sager ind for Domstolene vedrørende Invalidforsørgelsen, som tabes. Jeg tror ikke, at det burde let indtræffe; men jeg indrømmer, at et saadant enkelt Tilfælde kan komme, uden at man deraf kan uddrage nogen almindelig Dom; kun er det, som sagt, mit Indtryk, at det for hyppigt hæn- der, at Finantsministeriet taber de Pensionsfager, som saaledes indantes for Domstolene. Det er vel en saadan Betragtning, som ogsaa har lebet til, at Finantsudvalget har indstillet det Andra- gende, der berøres under Nr. 43, til den høitærede Finantsministers velvillige, fornyede Over- else. Jeg antager, at de Paagjældende — i alt Fald har jeg ikke kunnet finde noget Forbud der- imod — vilde være berettigede til at gaa til Dom- stolene; men man har ikke fundet, at der var An- ledning til at vise dem den Vej, naar en Prø- velse af Sagen maatte komme til at vise, at der tilkommer dem den Pension, de begjære, i alt Fald efter en nogenlunde billig Fortolkning af Loven. Jeg maa først gjøre opmærksom paa, at der er ind- løbet i Referatet af dette Andragende nogle smaa Urig- tigheder, som den ærebe Ordsfører, der har havt saa mange Andragender at referere, maaske ikke har været tilstrækkelig opmærksom paa. En af dem er, at der staaar stadig citeret Loven af 20de No- vember 1873; det skal være Loven af 20de November 1876, som er „Loven angaaende Pensionering af Underbefalingsmand og Menige, samt de med disse Klasser Ligestillede af Hæren og Søværnet m. m.“ Fremdeles skal jeg henlede Opmærksomheden paa, at naar der staaar, at de Vedkommende have tjent som Gaandværkere i Ma- rinen henholdsvis i 16 og 7 Aar, giver dette en mindre rigtig Forestilling. De have nemlig tjent i Marinen i meget længere Tid, en af dem endog imellem 30 og 40 Aar, tror jeg; men de have da ogsaa i deres Andragende skrevet, at de have tjent henholdsvis i 16 og 7 Aar i første Lønningssklasse, og det er netop dette, at de have tjent saa længe i første Lønningssklasse, der har lebet Udvalget til at betragte deres Andra- gende som billigt, og den Fortolkning, Finantsmi- nisteriets Pensionsafdeling har gjort gjældende af Lovens § 3, som urigtig og altfor streng, som altså meget holdende sig til Bogstaven, ja maaske